

ZPRAVODAJ

Jihomoravské
oblasti KČT

Informační občasník KČT-JMO

ročník 5 / č. 2 – červen 2017

O vzducholodi a ponorce

Tak to podle názvu skoro vypadá na pohádku od Julesa Verna. Stejně tak by se ale úvodník tohoto Zpravodaje mohl jmenovat třeba *O sudu a sekyře*. Nejde ale ani o příběh z pera klasika vědeckofantastické literatury, ani o odbornou stať z příručky pro začínající bednáře.

To jenom tato dvě slova co nejvýstižněji dokreslují moje momentální mentální rozpoložení. V hlavě naprosto vymeteno, že by se klidně mohla vznášet nad oblaky jako meteorologický balón, přitom obtěžkána nejrůznějšími myšlenkami, že ponořená do kapaliny, klesla by okamžitě ke dnu jako žulový balvan bez ohledu na jakoukoli sílu snažící se ji nadnášet. O tíze vytlačené kapaliny raději ani nemluvě. To už bychom byli jen krůček od šplouchání na maják. To už bychom byli jen krůček od šplouchání na maják.

Proto taky takovou dobu trvalo, než se toto číslo podařilo přetavit do konečné podoby, aby mohlo být vysláno do světa ke svým čtenářům. Tak snad se nám podařilo úroveň Zpravodaje jakžtakž udržet a neklesli jsme s kvalitou moc hluboko.

Oba méně tradiční dopravní prostředky si také zahrály hlavní roli ve filmech jedno z klasiků československého filmu. Jmenovat netřeba, ale kdyby se snad ze samého přemýšlení mělo v tom horku někomu přehřívát vedení, náповědu najde v jednom z článků.

Přiblížilo se nám další léto, takže naplňte své balony nosným médiem a vyrazte do dálek na tu svou vysněnou dobrodružnou cestu. A pořadatelům akcí snad neudělám svou sekyrou z jejich pomyslných lodí ponorky, když po nich budu po roce opět chtít hlášenky akcí do kalendáře na rok 2018.

Ano, přátelé, už je zase rok v čudu a s létem přišla opět i tato ohlašovací povinnost. Já to mám letos navíc zpestřeno pořádáním posledního puchýře. Tedy vás tentokrát obzvláště žádám o dodržení stanovených termínů. Předem děkuji za spolupráci a ještě jednou: užijte si léto! Protože nikdo jiný to za vás neudělá.

Alf

Do Nedvědice se letos v dubnu jelo na pochody dvakrát

Rád se ohlížím za dvěma turistickými akcemi pro veřejnost, které jsme v Nedvědici pořádali v dubnu 2017.

V neděli 2. dubna se od samého rána na všechny usmívalo sluníčko. Na účastníky, na pořadatele i na ty, kdo třeba jen přihlíželi. Pro 61. První jarní výšlap Jihomoravské oblasti KČT byly tedy podmínky prakticky ideální. Hlavní organizátorkou byla Zdena Kincová, místopředsdkyně našeho odboru, pomáhalo dalších třicet lidí.

První jarní výšlap jsme organizovali dostředně – byla čtyři startovací místa (Bystřice nad Pernštejnem, Rožná, Doubravník a Nedvědice), cíl byl v budově radnice v Nedvědici.

Před místem cíle vyhrávala Bystřická kapela. Jak turisté, tak i další spoluobčané využili příležitosti a mohli se zde setkat s kamarády, s přáteli. Celkem se zúčastnilo 648 turistů.

Tento den snad neměl žádnou chybu. A kdo ještě využil možnost a setkal se s příjemnými lidmi z Českého rozhlasu Brno (buď u radnice, nebo se vydal s „rozhlasáky“ na

trasu), měl další zážitek navíc. Zájemci si mohli také prohlédnout dům č. 32, který je v rekonstrukci a v budoucnu bude sloužit informačnímu centru a radnici.

Účastníci si tento den také připomněli turistu, fotografa, pravidelného účastníka nejen nedvědických pochodů Laďu Bartoše. Nejméně polovina turistů prošla kolem studánky Korejtko pod hradem Pernštejnem, kde Laďa 1. dubna 2014 zemřel.

Diplom na památku na tento den potěšil jistě každého stejně jako upomínkový perník a příležitostná razítka. Pro sběratele byla k dispozici

Slavnostní zahájení se odehrálo na improvizovaném podiu vytvořeném z korby nákladního auta. Turisty zdraví starosta Nedvědice Pavel Vejrosta, dále zleva předsdkyně KČT-JMO Hana Slabáková, místopředseda KČT Zdeněk Cabalka a hlavní pořadatelka Zdena Kincová (foto 4× Alf)

i dřevěná turistická známka a turistická nálepka.

Jaký byl druhý dubnový pochod? Uskutečnil se v sobotu 22. dubna 2017 a přilákal celkem 686 lidí. Počasí bylo pravé aprílové. Ještěže sníh a silný vítr, které vévodily předcházejícím dnům, nahradil jen občasné deště. Teplota ovšem zůstávala pod deseti stupni. Ukázalo se ale, že turisté se jen tak něčeho nezaleknou. Aby mohl být pochod úspěšný, musí být dobře naladěni nejen účastníci, ale i organizátoři a pořadatelé. Těch bylo opět třicet. Start i cíl se uskutečnil v provizorních podmínkách rekonstruované sokolovny.

Pochod Za krásami okolí Nedvědice měl svůj 44. ročník, v nabídce bylo pět tras pro pěší a dvě pro cyklisty. Účast cykloturistů přece jen ovlivnilo chladné počasí. Jaká byla účast na jednotlivých trasách? Pěší trasu 50 km

si vybralo 26 vytrvalců, 34 km 16, 23 km 70, 16 km 162, 9 km 294 a 7 km 105 lidí. Na kole jelo 13 odvážných. V cíli byly pro každého připraveny diplom a malá upomínka. Kdo měl zájem, mohl si zakoupit turistickou známku i nálepku.

Na obě turistické akce tradičně přijeli turisté z nedalekého okolí, ale i z větších dálek. Mám-li aspoň některá místa vyjmenovat, jsou zde: Jihlava, Praha, Boskovice, Říčany, Blansko, Humpolec, Třebíč, Týniště nad Orlicí, Bílovice nad Svitavou, Uničov, Rýmařov, Svitavy, Brno, Žďár nad Sázavou, Polička, Dolní Kounice, Velké Meziříčí, Jindřichův Hradec.

Při pochodech byla výborná součinnost s radnicí, a tak i proto byly oba úspěšné.

Hlavní štáb akce obsadil volnou místnost v přízemí budovy úřadu hned naproti informačního centra, které se pochopitelně stalo rovněž objektem zájmu většiny turistů

Petr Vejrosta

Máme také překrásnou kantátu Bohuslava Martinů „Otvírání studánek“. Původní báseň „Píseň o studánce Rubánce“ napsal básník Miloslav Bureš na břehu rybníka u Nového Města na Moravě. Tento text poslal svému příteli, Bohuslavu Martinů, do Paříže, kde v té době tento skladatel žil. Text se mu zalíbil, napsal hudbu a dílo nazval „Otvírání studánek“. Celé ho potom věnoval své milované rodné Poličce.

V našem odboru KČT 1. brněnská máme také dlouholetou tradici jarního otvírání studánek. Tradice byla zahájena v 60. letech minulého století našim dívčím oddílem TOM, který chodil čistit některé studánky do Masarykova lesa. Nakonec se ustálilo jarní setkání u Konšelovy studánky v Soběšickém polesí. Tato studánka je pojmenována po významném profesorovi vysoké školy lesnické, Josefu Konšelovi. Při stavbě lesní silnice Melatín byla tato studánka přeložena pod úroveň silnice. Přesto se tam každoroční setkání a otevření studánky i jarní sezony našim odborem konalo.

Letos jsme změnili toto místo a vyhledali jednu z dalších krásných studánek. Volba padla na studánku „Zdravas Maria“ na okraji Vranova. Je to studánka se

silným pramenem. Její podobu navrhl a nechal postavit profesor Vysoké školy lesnické Josef Opletal.

Sešli jsme se tam v hojném počtu v sobotu 8. dubna, abychom zlatým klíčem odemkli studánku se slovy:

„Otvírám tě studánko, klíčem jara, abys dala pít laním i ptactvu nebeskému. Aby tvá čistá, pramenitá voda donesla pozdrav jara našich krásných, bohatých lesů, potůčky, potoky i řekami, dalekým mořím.“

Po tomto malém ceremoniálu se účastníci rozešli po několika trasách na jarní výlety.

Prvomájová Pálava nabídla turistům rozkvetlé stráně

V pondělí 1. května se oddíl turistiky Spartaku Adamov zúčastnil 10. ročníku Prvomájového přechodu Pálavy. Pochod jsme zahájili v Dolních Věstonicích a dále pokračovali ke zřícenině Dívčího hradu. Odtud byly nádherné výhledy na vodní dílo Nové Mlýny a Lednicko-valtický areál. Vystoupali jsme na nejvyšší vrchol Děvín s vysílačem. Z něj jsme pokračovali okolo skal k rozcestí Soutěska do obce Klentnice, kde jsme se občerstvili. Dále nás cesta vedla ke zřícenině

Sirotčího hrádku a na Stolovou horu v přírodní rezervaci Tabulová.

Celou cestu jsme obdivovali kvetoucí skalničky a těšili se z pěkných výhledů. Vycházku jsme ukončili v Mikulově, kde jsme si prohlédli hrad a náměstí.

Cestou jsme zavzpomínali na našeho bývalého předsedu Jirku Janáse, který měl tento kraj velmi rád a často nás sem vodil. Výletu se zúčastnilo dvacet turistů a ušli jsme patnáct kilometrů.

Antonín Procházka

Hranice opět spojila turisty z České a Slovenské republiky

V sobotu 6. května vyjelo osmadvacet adamovských turistů na 15. ročník již tradičního hvězdicového pochodu „Přátelství bez hranic“ pořádaného tentokrát v Javorníkách. Za velmi příznivého počasí jsme v horském terénu ušli dvanáct kilometrů. V místě setkání, u hotelu Fran, nás přivítala sympatická cimbálová kapela a potom už nás čekala „jenom“ cesta dolů k autobusu.

Antonín Procházka

Putování podél řek – 2 – Bečvy

Loňská jízda kolem Moravy v nás zanechala nesmazatelné vzpomínky. I rozhodli jsme se v podobných akcích pokračovat i nadále. Letošní podnik jsme však museli trochu zkrátit. Pořádání Posledního puchýře nám obsadilo dost volné časové kapacity. Nechat zahálet kola a svalový aparát jsme však nechťeli.

Bylo tedy potřeba vybrat řeku, jejíž tok by se pokud možno dal sjet během víkendu, maximálně dne dvou navíc. Volba nakonec padla na Bečvu – respektive Bečvy, podle toho, jestli už jsme za Valašským Meziříčím nebo ještě před ním (myšleno po proudu).

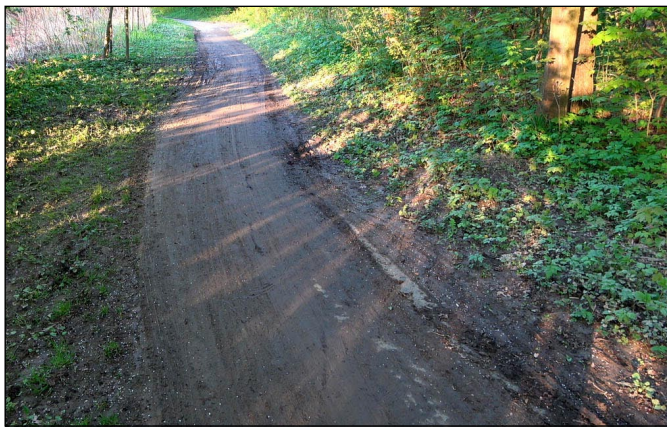
To také určilo „výchozí“ směr naší cesty – začneme tam, kde řeka svou pouť končí. Na soutoku Bečvy a Moravy. Sice už jsme tam byli před rokem, ale tenkrát to bylo jenom jedno z mnoha průjezdních míst.

Řeka Morava nám ostatně dělala opět společnost, a to skoro celý první den. Nějak se totiž bylo potřeba k soutoku dostat.

Abychom nemuseli popojíždět do Vyškova k vlaku (směr Přerov) a strachovat se o každou minutu před odjezdem, naložili jsme kola hned v Bučovicích a vyrazili do Veselí nad Moravou.

Trasu jsme znali z loňska a bylo na co vzpomínat (a zastavovat se) – nýtovaný most u Kostelan, začátek Bařova kanálu u Spytihněvi (tentokrát i se zpestřením v podobě rozkopané hráze jezu), řeznictví v Napajedlech.

Tak trochu jsme se Bečvě přiblížili hned za Kroměříží, kde se cyklotrasa číslo 47 stáčí k Chropyni a motá se tak spíš podél tzv. Malé Bečvy. U Lobodic ještě cesta křížuje Moravu, ale po pár kilometrech přivádí cyklisty k Tovačovu,

Toto není polňačka, ale asfaltová cyklostezka u Přerova po návštěvě velké vody

kde je potřeba změnit směr – na cyklostezku „Bečva“.

Loni jsme k soutoku zajeli po červené značce, letos jsme si vybrali cestu podél Troubeckého jezera – aby byla trochu změna. V nohách jsme už měli osmdesát kilometrů, ale vlastně jsme byli teprve na začátku.

V těchto prvních (po proudu vzato

samozřejmě posledních) kilometrech cyklostezka zrovna podél řeky nevede, to bychom museli jí pěšky po již zmiňované červené značce. Do Přerova se klikatí spíše mezi poli. Tento svůj malý prohřešek však odstraní hned na kraji města.

Do Přerova jsme dorazili skoro za soumraku. Krajina i města nasvícená světlem zapadajícího slunce mají své nevšední kouzlo. My jsme se však moc kochat nemohli, do cíle naší první etapy nám chybělo ještě přes deset kilometrů.

Ještě jsem vlastně ani nezmínil, že naše plány na tento výlet málem vzala velká voda, která se tudy prohnala před čtyřmi dny a cyklostezka byla kvůli

tomu dokonce přechodně uzavřena. Kalnou vodu jsme sledovali už ráno v Moravě, ale teprve mezi Přerovem a Valašským Meziříčím byla síla vodního živlu a jeho následky více než zřetelné. Na mnohých úsecích pokrývala asfalt cyklostezky vrstva ještě schnoucího jemného bláta.

Už téměř za tmy jsme dorazili na Jadran. Nebojte, nejde o chybu v navigaci, takto se jmenuje rybník mezi Osekem a Lipníkem (obé nad Bečvou). Unaveni celodenním šlapáním jsme usnuli i v sousedství jezu, na němž burácely masy valící se vody.

Hned po probuzení se Jirka místo do snídaně pustil do první dnešní opravy defektu zadního kola. Příčina neznámá. Nicméně tlak v pneumatice odpovídající hodnotě tlaku atmosférického neznačí zrovna optimální pojízdnost dopravního prostředku.

Další problémy nám začaly hrozit seshora. Oblačnost se povalovala nebezpečně nízko. A bylo jí čím dál více. Takže čím blíže jsme byli Helfštynu, tím méně byl paradoxně vidět. A tak jsme jej minuli de facto bez povšimnutí.

Zastávku v lázeňském městečku Teplice nad Bečvou nelze než doporučit. Pozor si ale dejte při sjíždění zpět do údolí k řece. Je to sice jen pár stovek metrů, mají ale doslova horské parametry. Příkrý sklon a jen zpevněná lesní cesta bohatá na všelijaké kameny. Takže možná stojí za zvážení tento úsek projet po vlastní ose dolními ulicemi města.

Další dilema jsme začali řešit ve Skaličce, kde se cyklostezka rozdvíjí. Úsek

vedoucí vlevo kolem vody je uvozen nápisem „za mokra hůře sjízdné“. A tož jak po povodni? Riskli jsme a projeli jsme. Jde jen o pár metrů, které zde vedou po „lesní“ cestičce.

Daleko horší je z tohoto pohledu úsek za obcí Pržno, kde cyklostezka vede jeden kilometr po pěšině a polní cestě. Ale to teď trochu předbímám, protože se nachází až za Valašským Meziříčím na toku Vsetínské Bečvy.

Nejdřív se ještě cyklostezka několik kilometrů klikatí tu po pravém, tu po levém břehu velké Bečvy, aby nakonec na okraji Valašského Meziříčí dovedla

cyklisty k tolik očekávanému soutoku. Další pokračování není zde tak přímočaré – aspoň v našem případě, když jsme dál chtěli pokračovat podél Bečvy Vsetínské. Cykloturista se musí nejdřív dostat přes Rožnovskou Bečvu a tudíž popojet více do centra. Ale zase je to vítaný důvod k prohlídce města.

Další cesta pokračuje víceméně tak jak by cyklista od stezky podél řeky očekával. A o rizikovém úseku zamokra u Pržna už jsem se zmínil.

Ještě jedna (na naše poměry) zvláštnost nás zde začala doprovázet. Různé změny směru, hlavně například přejezd přes most na druhý břeh, ale i jiné navigační pokyny, jsou zde značeny velkou tabulkou s vyobrazením průběhu trasy vzhledem k dalším liniovým prvkům (řeka, silnice, železnice). Což ovšem nutí cyklistu hodně zpomalit, ne-li přímo zastavit, aby mohl tuto „mapu“ v klidu prostudovat a pokračovat správně v cestě. Jako nestačila jedna šipka před mostem a druhá za mostem...

Vsetín – jedno z valašských center a město, které dalo této řece přízvisko. Stoupání kolem vody je téměř neznatelné, jen kopce kolem nás dávají

Druhá oprava zadního kola během dne. Obešla se bez naprostého zájmu oveček, které daly přednost pastvě a skotačení v zahradě

jasně najevo, že jsme dorazili na hranici Beskyd. A také jména následujících obcí: Hovězí, Huslenky, Halenkov, Nový Hrozenkov, Karolinka, Velké Karlovice.

Jirka se asi špatně pomodlil nebo co. Kdo ví, čím si tak zneprátlil pro tento den cyklistického bůžka.

Když jsme se ho nemohli dlouho dočkat, otočili jsme kola zpět a po několika metrech spatřili Jirku u cesty, kterak vypustil duši. „Tří ste projeli a nic, já jedu poslední a musím najet na rysováček!“ Tak aspoň, že jsme teď znali důvod, proč dnes Jirka opětovně lepil (a zase to zadní) kolo.

Jakoby nestačilo, že jsme ukrojili z našeho drahocenného času vzácné minuty servisem kola. V Karolince nás dohnaly mraky, které vůči nám nechovaly vůbec přátelské úmysly. A ve Velkých Karlovicích už jsme museli hledat azyl ve zdejší autobusové zastávce. Dlouho tady v Beskydech nepršelo...

Neplánovanou přestávku jsme využili k zabalení batožin do pláštěnek a malému odpočinku před závěrečným stoupáním. A taky radši k přípravě záložního plánu.

Začal být aktuální zanedlouho. Mezi přeháňkami jsme se daleko nedostali. Skončili jsme v Leskovém u posledních baráků pod střechou krytého mostku.

Večer klepal na pomyslné dveře a dešťové kapky stále intenzivněji na šindelovou střechu. Tak že aspoň chatařovi zavoláme, že jsme na příjezd nezapomněli, ale že tam nechceme dojet jak zmoklé slípky. Kilometrově

to v porovnání s celou trasou nebylo moc – ale převýšení ještě 300 m zřetelně naznačovalo, že naše rychlost spadne rapidně dolů.

Jak už je naším „dobrým“ zvykem, do cílového místa jsme zase dorazili skoro za tmy. Prostě se snažíme naplno využít nám daného prostoru v rámci dne.

Nebylo to ale pozdním večerem, že jsme Masarykovu chatu vůbec nepoznávali. Od doby, kdy jsme se tu někteří zastavili na nocleh naposledy, totiž prošla velkou rekonstrukcí. Ale původní stoly a lavice v jídelně nás ubezpečily, že jsme opravdu tam, kde chceme být. Noví majitelé do chaty vložili nejen hodně peněz, ale především spoustu energie a je to na ní opravdu znát.

Třetího dne naší výpravy jsme si mohli pěkně pospat. Předpověď počasí na celé dopoledne nevěštila nic pěkného. A taky tomu tak bylo – z okna nebylo vidět ani na konec parapetu.

Před polednem přestalo pršet, a tak jsme vyrazili do mlhy na průzkum terénu – k pramenům.

Pramen Vsetínské Bečvy se nachází na žluté značce kousek nad Bumbálkou. Rožnovská Bečva pramení přímo na svahu Vysoké, nejvyššího vrcholu Vsetínských vrchů. Cestičku k prameni lemuje zánovní řetězové zábradlí místo původního dřevěného, které už dosloužilo. Přestože některé řetězy visely až skoro k zemi a byly tak vhodné spíš pro místní lesní skřítky, rozhodně jsme toto jištění na podmáčeném terénu kvitovali s povděkem.

Dopolední mlha a nízká oblačnost mezitím zmizely, a tak se nám při zpáteční cestě na chatu nabízely nádherné výhledy na blízké i vzdálené vrcholy – severním směrem až na Lysou horu, opačným třeba na lyžařské středisko Kohútka.

Poslední den ráno jsme připevnili zavazadla na bicykly a rozloučili se s obětavými hostiteli. Užívat jsme si měli pohodlné jízdy z kopce. To v tom případě, pokud by se nám podařilo sjet z hřebene na Horní Bečvu ještě za sucha. Od východu se na nás totiž valila další dešťová vlna.

První dnešní úkol se podařil. Mraky ale byly tentokrát neúprosné a vytrvale nás pronásledovaly. Stačilo se jen na chvíli zastavit, aby si člověk udělal fotku

nebo se stavil v infocentru pro pohled a razítko, a už měl první kapky za krkem.

Cyklostezka podél Rožnovské Bečvy začíná v Horní Bečvě pár metrů pod stejnojmennou vodní nádrží. I tady se cyklisté můžou těšit na pohodlnou

projížďku kolem řeky obklopeni beskydskou přírodou a malebnými podhorskými vesničkami. Vše samozřejmě korunováno průjezdem kolem rožnovského skanzenu.

Kromě pohodlí se zde myslí také na bezpečnost cyklistů – před Valašským Meziříčím se na cyklostezce staví mimoúrovňové křížení se silnicí, aby se poutníci na kolech museli co nejméně setkávat s auty. My jsme ještě museli kousek po silnici.

Po dvou dnech jsme se opět ocitli na soutoku Rožnovské a Vsetínské Bečvy. Uzavřelo se další putování podél řek. My jsme se ještě vrátili zpět do Rožnova, kde jsme se odpoledne připojili k našemu zájezdu, který sem zrovna přijel. To už je však jiný příběh.

Putování Moravským Slováckem bylo rekordní

Letošní 16. ročník oblíbené akce Putování Moravským Slováckem přilákal v sobotu 6. května do Vřesovic 502 turistů. Milovníci pohybu v přírodě překonali magickou hranici 500 účastníků a tím vymazali starý účastnický rekord z roku 2008. Jsme rádi, že si tuto akci turisté tolik oblíbili a každoročně se do Vřesovic vracejí.

Všichni si jarní procházku náramně užili. Na výběr měli ze sedmi tras, které pro ně pořadatelé připravili. Stejně jako pro pěší turisty byly připraveny také trasy pro cyklisty, kteří se podívali nejen do Chřibů, ale také do blízkého okolí.

Nejstarším účastníkem byl Vojtěch Rosulek ze Starého Města, který má neuvěřitelných 94 let! Nejvzdálenější účastnicí byla Věra Plachetková, která na Slovácko došla z Prahy.

Nejpočetnější rodinu přivedl na akci Radek Sukop ze Svatobořic.

Součástí letošního ročníku byl i Toulavý kočárek, jeden z řady projektů Klubu českých turistů, který je zaměřen zejména na rodiny s dětmi. Kočárku se zúčastnilo sto deset dětí do třinácti let. U Lesního baru pro ně byly připraveny hry, soutěže, kvízy a zkoušky dovednosti o hezké ceny. Trasa měřila necelých pět kilometrů. Za odměnu pak všechny ratolesti v cíli obdržely nejen plaketu a diplom, ale také pamlsky a drobné dárky.

Pro účastníky byla rovněž připravena bohatá tombola. Prezence i cíl byly v hostinci Ozdravovna U Sirotků ve Vřesovicích. Každý účastník obdržel na startu mapku s popisem trasy, v cíli pak originální plaketu a diplom.

Filmový festival slavil pŕkukatiny

Už popáté se sešli turisté v městě filmu zaslíbeném, aby zhlédli amatérské snímky svých turistických kolegů (ba i svoje) a nabrali další inspiraci nejenom pro další výlety, ale třeba taky pro svou další filmovou a fotografickou tvorbu.

Letos čekala na účastníky jedna podstatná změna. Sál Velkého kina ve Zlíně před rokem statik zavřel a tak našli pořadatelé azyl v multikině Golden Apple Cinema. Amerika se prostě nezapře. Hlavně teda všudypřítomný „popkornový“ odér, který je cítit už u vchodu. Pamětníci poklidné atmosféry starých biografiů trošku zaskřípali zuby, ale sál jsme měli pro sebe, takže nás žádní „turkyňoví křupači“ nerušili. A všechno bohatě vyvážily velmi pohodlné sedačky. Naštěstí člověk přepne na jiný režim hned jak se v sále setmí a rozjede projektor.

Trošku předběhnu „dobu“: to správné zrcadlo pak konzumní společnosti nastavil originální turistický raut v sobotu před polednem.

Vlastní festival začal hned v pátek dopoledne promítáním pro školy. Večer se pak už promítalo pro turisty. Obě promítání pak doprovodila beseda

Exkurze ve filmových studiích – ukázka stroje na barevné korece filmu

s cestovatelem a fotografem Richardem Jaroňkem. Mnohým v sále se při vyprávění o potápění se žraloky doslova tajil dech.

Také sobotní dopoledne patřilo promítání soutěžních snímků. Procestovali jsme křížem krážem Čechy i Moravu, vystoupalínatatranské štíty, bloudili nocí

mezi rozhlednami, vyjeli vlakem na návštěvu za Karlem IV. a taky jsme stihli prozkoumat dvě skandinávské země.

A samozřejmě nechyběl již zmiňovaný turistický rautík – chleba se škvarkovou pomazánkou, křupavé okurčičky a jako desert croissánky s čokoládovou náplní.

Pitný režim zajistila Hanácká kyselka, jeden ze sponzorů festivalu. A to vše před zraky novodobých filmových fajnšmekrů dychtivě čekajících

ve frontě na svou dávku pražené kukuřice a kelímek coly či jiné přeslazené s* (sloučeniny).

Odpoledne nás autobus zavezl na Kudlov, na magický kopec nad Zlínem. Ne že by tam řádili čarodějnice a kouzelníci (i když kdo ví, co se tam všechno v dávných dobách dělo). Určitě zde ale působili slavní mistři animovaného filmu – Karel Zeman a Hermína Týrlová – a další. Takže vlastně ano.

Všelijaká kouzla, triky, ba i cestování časem (filmové) zde byly, jsou a zřejmě i dlouho budou docela běžným jevem.

Průvodci si nás rozdělili na několik skupin, aby bylo možné si v klidu prohlédnout i některé prostory filmových laboratoří, které samozřejmě na takové „zájezdy“ nejsou stavěné. Jejich primárním smyslem je zajistit technické a materiálové zabezpečení zdejšími pracovníky.

O něco volněji už bylo v tzv. Patru legend, ve kterém se nachází expozice pojednávající o historii atelierů, a jak název napovídá, hlavně představuje významné osobnosti československého filmu, které ve Zlíně působily.

K vidění jsou tam originální rekvizity jak z dílen již zmíněných velikánů animovaného filmu, tak i dílna světoznámých kutilů Pata a Mata.

Celou exkurzi doplnilo promítání historických snímků o Zlíně co by měšť filmu. A nechyběl samozřejmě ani tradiční seminář na téma fotografování a filmování turistiky, který přinesl účastníkům další odpovědi na tradiční otázku „Co s ním?“. Tedy jak se poprat s nafoceným nebo natočeným materiálem, aby z toho vzniklo tzv. koukatelné dílko.

A aby nám u toho všeho nevyhládlo, navrch nás ještě pohostili skvělým zvěřinovým gulášem.

No nechtělo se nám nikomu dolů. Ale bylo už načase. V Zelenáčově šopě ladila nástroje country kapela na závěrečný potlach při zdejším pivu Švec.

Filmový festival uzavřel nedělní zájezd do okolí Valašských Klobouk a Brumova.

Už teď začínají pořadatelé pomalu chystat další ročník. Velké kino se zřejmě zprovoznit nepodaří, ale vedení společnosti Golden Apple Cinema

podle organizátorů přislíbilo podporu i šestému ročníku. Takže o zázemí festival nepřijde, což je základ.

A co my, milí turisté? My máme několik měsíců na to, abychom něco natočili, nafotili a nachystali z toho pěkný filmeček pro festival.

Hlavně je ale potřeba, aby i ti, kdo zrovna nemají touhu svá díla na festivalu prezentovat, se na něm objevili aspoň v roli vděčného diváka. Je převeliká škoda, že ani po těch pěti letech si tato vynikající akce nenašla dostatečný počet diváků, protože ti co přijedou, působí v sále spíš jako kapka v moři.

Alf

S Mapou okusili turisté na výpravě v Rakousku strmé žebříky i adrenalinovou vyhlídku

K autobusu se i přes brzkou hodinu dostavili všichni včas. Menší děti sršely optimismem a nadšením, což u dospělých tak patrné nebylo. Zastavili jsme ještě v Mikulově, kde jsme nabrali další účastníky. Po překročení státní hranice s Rakouskem jsme už nabrali přímý směr, jehož cílem byl přírodní park Hohe Wand nacházející se jihovýchodně od Vídně. Po příjezdu do místní části Dürnbach jsme se vypravili okružní trasou k místnímu vodopádu (Dürnbacher Wasserfall) a zpátky k autobusu. V porovnání s dalším průběhem trasy se jednalo o zahřívací kolo.

Dalším našim cílem bylo zdolání soutěsky Saugraben po železných žebřících, abychom vystoupali na parkoviště v horském sedle v obci Gemeinde Hohe Wand, kde nás už čekal náš autobus a odkud jsme vyrazili na další výšlap. Skalní masiv a po stranách pěšiny zaříznuté v soutěsce působí majestátným dojmem. Výstup po žebřících tento pocit ještě umocňoval. Dospělí si uvědomovali sílu přírody, která tuto krásu vytvořila, proto stoupali zodpovědně k cíli. Děti, na které patrně nepůsobila zemská přitažlivost, skákaly jako malí kamzíci. Skupinka zdatných turistů v čele nezvládla odbočení na rozcestí a cvičně si přidala další kilometry.

My „rozvážnější“ jsme byli upozorněni našim vedoucím, horským vůdcem Pavlem Roháčkem, na změnu směru a tudíž jsme došli k autobusu první, čímž se nám značně zvýšilo sebevědomí – první a poslední vítězství!

Vedoucí zájezdu Pavel Roháček nám rozdál mapky s možnými trasami a každý si vybral tu svou. Počasí nám celkem přálo a tak nebyl důvod si nevychutnat

výlet. Byla možnost navštívit nedalekou vyhlídku u obce Stollhof, odkud byl krásný výhled po okolí ozářeném sluncem, i když v dálce šedá clona mraků nevěstila nic dobrého. Také byla možnost si na jiném místě zopakovat velký zážitek předchozího výstupu po žebřících a lávkách, a to tak, že se opět sešlo dolů a opět vylezlo po skalním masivu nahoru.

Dále si bylo možno v přírodním parku vybrat některou ze tří hřebenových okružních tras (RundWanderweg 1–3). Až na silný vítr si všichni cestu pochvalovali. Někdo si zvolil kratší trasu a ušetřený čas strávil v některé z horských chat a pochutnával si na místních specialitách. Nejzdatnější zvolili

nejdelší trasu, kde se kochali pohledem z vysuté lávky Große Kanzel. A děti si vybrali přímou cestu do Streichelzoo, kde i rodiče našli své vyžití.

Přes mírné zmatky s časem a místem odjezdu jsme nakonec všichni setkali zdraví a spokojení, neboť i přes

chvilkovou nepřízeň počasí to byl výlet nádherný, plný nevšedních zážitků. Tímto bychom všichni chtěli poděkovat Pavlu Roháčkovi, který trasu nejen připravil, ale i během zájezdu zajišťoval veškeré organizační záležitosti.

Martin Borák

Rozhledna Vladimíra Menšíka oslavila desáté narozeniny

V neděli 30. dubna oslavili obyvatelé obce Hlína, návštěvníci z Ivančic, turisté z Ivančic, ale i z Brna, Znojma a Poličky desáté výročí otevření rozhledny Vladimíra Menšíka na Hlíně. Návštěvníkům přálo počasí, tak se u rozhledny během celého dne vystříдалo podle odhadů místních 1000–1200 účastníků.

Po celý den probíhal na pódiu pěkný program. Vystoupily soubory ZUŠ z Oslavan, dechovka i country skupina. Ovšem největšího zájmu se těšilo vystoupení hlínských ochotníků, kteří si připravili průřez muzikály, které odehráli v uplynulých letech. Vystoupení bylo pozvánkou na letošní představení, které už hlínští od zimy poctivě studují. Má to být muzikál na motivy legendárního filmu Dařbuján a Pandrhol.

Jako jeden z těch, který byl před 17 lety u zrodu myšlenky postavit na Hlíně novou rozhlednu, mohu s radostí říct, že nápad, se kterým přišel můj předchůdce, tehdejší předseda turistů Jožka Flíček, byl opravdu šťastný.

Ivančičtí turisté si na Hlíně připomenuli ještě mnohem starší výročí. O den později, tedy 1. května, totiž to bylo devadesát let ode dne, kdy byl

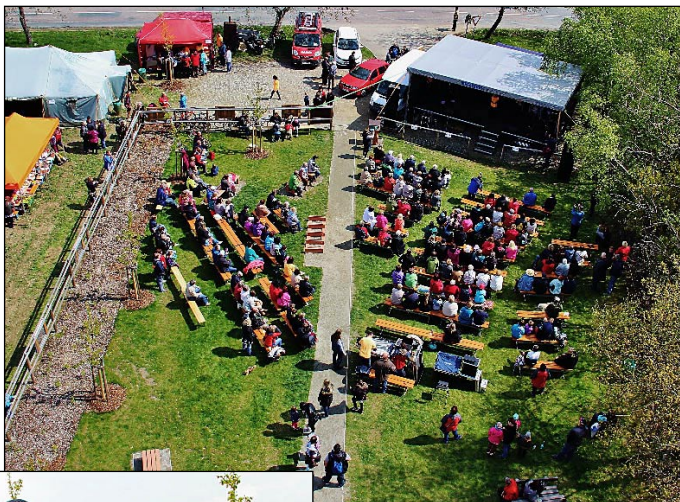

1. května 1927 znovuzaložen Klub československých turistů v Ivančicích. Stalo se tak v hotelu U Černého lva, kde bylo od té doby sídlo tohoto spolku.

Naši předchůdci tak jako my chodili na vycházky, výlety, starali se o turistické značky, informovali turistické návštěvníky Ivančic a všemi silami podporovali cestovní ruch směřující do jejich

města. Jsem rád, že mám se současnými členy klubu na co navazovat.

Snad pro srovnání – za prvního předsedy obnoveného klubu Richarda Sedláka jsme měli 92 členů, koncem roku 2016 měl náš Klub 110 členů. Naše činnost se i po devadesáti letech

příliš neliší. Značíme turistické cesty, chodíme na pravidelné vycházky, jezdíme na prázdninové základny, autobusové zájezdy a snažíme se přivést do Ivančic co nejvíc turistů odjinud.

Již dnes se můžeme těšit na sté výročí našeho klubu, na to, že do té doby budou Ivančice ještě větším lákadlem pro návštěvníky opravenými

památkami, přívětivými hospůdkami, cukrárnami, kavárnami a zastaveními, která v poslední době vznikají díky dobrému člověku, Pepovi Zahradníkovi. A v neposlední řadě krásnou, čistou přírodou.

Antonín Moravec

Oblastní soutěž zažije letos velké finále

Vzhledem k zájmu, který projevíli turisté naší oblasti o soutěž o nejaktivnějšího turistu, usnesl se oblastní výbor na jednom ze svých jarních zasedání, že z kapacitních důvodů nebude tuto soutěž od roku 2018 dále vyhlašovat.

Všichni zájemci o plnění podmínek (ba i noví nadšenci) tak máte jedinečnou možnost ještě přes léto posbírat pár bodíků do závěrečného hodnocení. To bude jako obvykle na oblastní konferenci.

Oblastní sekretariát bude přes léto uzavřen

Tak jako každý rok i letos upozorňujeme všechny členy Jihomoravské oblasti, že pravidelné pondělní úřední hodiny nebudou přes léto platit.

Pokud potřebujete na sekretariátu něco vyřídit, je třeba to stihnout ještě v červnu nebo se přímo domluvit se sekretářem oblasti Ludkem Lederem na konkrétním termínu na telefonu 736 754 070.

Začínáme pracovat na kalendáři akcí pro rok 2018

Jak už jste si přečetli v úvodníku, opět se po roce rozbíhají práce na oblastním kalendáři akcí. Na oblasti proto od vás (pořadatelů) očekáváme co nejdříve hlášenky, abychom je mohli řádně zadat do databáze a zajistit vytištění kalendáře. Věnujte zejména pozornost novým kolonkám pro souřadnice GPS místa startu. V dnešní technické době to usnadní orientaci turistům, kteří na akci jedou poprvé ze vzdálenějších míst. Je sice pěkné, že se napíše třeba „start v sokolovně“ – ale to ví místní, kde je sokolovna. Pokud nevíte, jak zjistit souřadnice (např. na mapy.cz), napište do hlášenky aspoň přesnou adresu.

A samozřejmě uvítáme do kalendáře také vhodné články, zejména od odborů, které slaví nějaké výročí nebo pořádají významnou akci či jubilejní ročník svého tradičního pochodu.

ZPRAVODAJ JIHOMORAVSKÉ OBLASTI KLUBU ČESKÝCH TURISTŮ: připravuje oblastní výbor, sazba a design Alf. Příspěvky z odborů je možné zasílat e-mailem na alf@ktnoha.cz (texty ve formátu RTF nebo DOC/DOCX, obrázky jako JPG případně TIFF) nebo v písemné podobě na oblastní sekretariát v Brně, Křížkovského 29. Příspěvky zaslané poštou nebo doručené osobně nevracíme – po dohodě je možné si je vyzvednout na sekretariátu v úřední hodiny. Pokud u fotografie není uvedeno jinak, je jejím autorem (dodal ji) autor článku. Vyhrazujeme si právo dlouhé příspěvky zkrátit. Další informace z oblasti lze získat na www.kct-jmo.cz.